

Arrest

nr. 124 323 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. GOETGHEBUER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die de Bosnische nationaliteit heeft, dient op 20 februari 2013 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 4 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 9 april 2013 en die als volgt zijn gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2013 werd ingediend door:

*Naam: M(...)
Voorna(a)m(en): M(...)
Nationaliteit Bosniër
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister xxx(...)*

om de volgende reden geweigerd

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980, zoals gewijzigd door de wet van 08.07.2011 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd': 2°: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heelt gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, zoals gewijzigd door de wet van 08.07.2011 stelt 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien de partner van betrokkene geen 21 jaar is, voldoen zij niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° en artikel 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig een synthesesemorie ingediend.

In toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift de Raad verzoekt om hem te laten inschrijven in het vreemdelingenregister zodat hij kan tewerkgesteld worden, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

4. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie *obscuri libelli* op en verwijst hij naar artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. De verweerder meent dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan ontvankelijk middel. Hij stelt dat de verzoeker in het verzoekschrift geen expliciete rechtsnorm aanduidt en dat hij evenmin een rechtsnorm omschrijft die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het verzoekschrift zou slechts een openstapeling van feitelijke commentaar bevatten.

De door de verweerder opgeworpen exceptie betreft de ontvankelijkheid van het beroep én van de middelen. De beoordeling van deze exceptie geschiedt bijgevolg, gelet op artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, op zicht van het inleidend verzoekschrift.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift, onder de hoofding “*in rechte*”, het volgende aangeeft:

“1. De beslissing in verband met de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid (echtgenoot-) is gesteund op het feit dat mevrouw M(...) die al twintig jaar in België verblijft, werkt, de belgische nationaliteit heeft, nog geen volle 21 jaar is en derhalve niet in regel zou zijn met artikel 40bis en artikel 40ter.

Dat dit op zichzelf totaal absurd te noemen is op menselijk vlak en bestuursvlak is wel duidelijk : men geeft terecht de toelating om in Zelzate te trouwen voor die mensen die elkaar een hele tijd kennen en alle ondervragingen hebben ondergaan en uit de bevraging heel duidelijk blijkt dat het hoegenaamd geen schijnhuwelijk is maar dit een liefdestrouw was en is.. Dat er voldoende inkomsten zijn .

2.

Dat hen bovendien nergens werd gemeld dat wanneer zij zouden trouwen de meerderjarige echtgenoot niet zou mogen blijven wat dan indien het zo was toch wel normaal was geweest !

Dat dit dan geen daad is van behoorlijk bestuur wanneer men mensen laat trouwen wetende dat zij dan een paar weken uit elkaar zouden gerukt worden ...Dat het absurde op dat ogenblik menselijk geen grenzen meer kent.

3.

Dat trouwens het eigenaardig voorkomt dat in de wetgeving nog altijd sprake zou zijn van 21 jaar als leeftijd (zijnde de toen vigerende leeftijd voor de meerderjarigheid in België) en het nu in België als In Bosnië 18 jaar geworden is en deze leeftijd natuurlijk zou moeten gelden .

4.

Dat er aldus een discriminatie bestaat op basis van leeftijd en dit aan het grondwettelijk Hof zou moeten worden voorgelegd. Naar verluidt is dit thans zelfs hangende voor het Hof en dient het arrest afgewacht te worden dan .

5.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het uit elkaar rukken van een koppel in die concrete omstandigheden -het volstaat niet te zeggen dat zij het maar een andere keer moeten proberen vanuit Bosnië-in strijd is met het EVRM (artikel 6 en volgende). Zij wordt toch 21 jaar en dan komt het op hetzelfde neer.

6.

Dat het uit elkaar rukken van een koppel onherstelbare schade kan berokkenen, enorme financiële consequenties kan veroorzaken en de huidige stabiliteit in een harmonisch koppel kan aantasten.”

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dan ook dat hij een schending aanvoert van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en het gelijkheidsbeginsel. Artikel 6 van het EVRM wordt door de verzoeker expliciet genoemd en uit de zinsnede “*Dat er aldus een discriminatie bestaat op basis van leeftijd en dit aan het grondwettelijk Hof zou moeten worden voorgelegd*” en de – zij het vage – verwijzing naar een hangend beroep bij het Grondwettelijk Hof blijkt duidelijk dat de verzoeker zich op de schending van het gelijkheidsbeginsel beroept.

De Raad is dan ook van oordeel dat het enige middel ontvankelijk is in de mate dat de schending wordt aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel en artikel 6 van het EVRM. De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aanduidt welke andere artikelen van het EVRM hij geschonden acht en dat dit evenmin kan blijken uit zijn uiteenzettingen. In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van "het EVRM" in het algemeen, is het middel dan ook onontvankelijk.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

4. Onderzoek van het beroep

Vooreerst dient eraan te worden herinnerd dat artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

Het onderzoek naar de gegrondheid van de middelen dient dan ook te worden gevoerd op basis van de synthesememorie, zonder dat de Raad nog acht kan slaan op de uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift.

In de synthesememorie zet de verzoeker het volgende uiteen:

"Met betrekking tot de ontvankelijkheid.

Verzoeker heeft zich duidelijk gesteund op het feit dat omtrent deze beslissing het geen daad was van behoorlijk bestuur: men heeft hen altijd in het ongewisse gelaten dat er problemen zouden kunnen zijn omdat de belgische echtgenote 20 jaar was en geen 21 jaar en er dus van samenwonen in België geen sprake zou kunnen zijn zolang een van de partners minder dan 21 jaar zou zijn (in casu de Belgische vrouw die op die leeftijd kan trouwen) en men dus al die nutteloze kosten heeft laten maken..

Dat het onbegrijpelijk is dat dan een negatieve beslissing wordt genomen door een Burgemeester en het schepencollege welke het huwelijk had goedgekeurd na -terecht altijd-nauwkeurig onderzoek en het huwelijk is doorgedaan. Dat een voltrokken huwelijk dient gerespecteerd te worden dan en het geen zin heeft te trouwen om dan uit elkaar te moeten gaan en dit zonder verdere verwittiging bij het vervullen van alle formaliteiten .

Dat tweedens de verzoeker zich ook gebaseerd heeft op de discriminatie tussen de huwbare leeftijd en de leeftijdsbepaling van 21 jaar in de wetgeving van 1980 daar waar ieder beschaafd land de meerderjarigheid heeft vastgesteld op 18 jaar en dit ook de huwbare leeftijd is. Dat in dat verband vragen aanhangig zouden zijn bij het grondwettelijk hof en hierop de stellingname zal moeten gewacht worden alvorens in deze de beslissing al dan niet te handhaven .

Dat derdens het EVRM werd ingeroepen om erop te wijzen dat het in die omstandigheden het uit elkaar rukken van het koppel (er is liefde, stabiliteit, voldoende inkomsten, de verzoeker kan alleen nog niet werken alhoewel hij onmiddellijk werk zou hebben) in strijd is met de rechten van de mens.

Genoeg elementen die duidelijk zijn en waarop de verzoeker zich gebaseerd heeft.

Wat het antwoord van de Belgische Staat betreft nog dit : Er zou geen discriminatie zijn . De verzoeker is meerderjarig maar kan zich natuurlijk niet volledig integreren indien men hem belet te werken . Dat in casu geen sprake is van gedwongen huwelijk is ook al voor iedereen duidelijk, de stukken bewijzen juist het tegenovergestelde . Dit huwelijk kapot maken heeft geen enkele nuttige reden. Als argument gebruiken dat hij maar eens opnieuw moet proberen gaat toch niet op, men had dit dan ook al veel vroeger kunnen zeggen.. De genomen beslissing was en is onterecht."

De Raad merkt op dat uit het bepaalde in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Raad, indien het beroep en de middelen op grond van het verzoekschrift ontvankelijk zijn, enkel uitspraak doet op grond van wat in de synthesememorie wordt weerhouden als middel en betoog.

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de vreemdelingenwet te wijzigen, kan hieromtrent het volgende gelezen worden: *“De meerwaarde van een synthesememorie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”* (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

Uit het bovenvermelde kan afgeleid worden dat het de bedoeling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het annulatieberoep door het de Raad mogelijk te maken door uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de synthesememorie.

Waar de verzoeker in zijn synthesememorie enkel nog gewag maakt van een schending van ‘het EVRM’ zonder dat hij nog een specifieke bepaling aanduidt van het EVRM die hij geschonden acht, merkt de Raad op dat het middel onontvankelijk is om dezelfde redenen als uiteengezet onder punt 4.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker bijzonder vaag blijft omtrent de discriminatie die door de thans bestreden beslissing in het leven zou worden geroepen. De verzoeker lijkt er op te duiden dat er een discriminatie is in artikel 40ter van de vreemdelingenwet daar waar de gezinshereniging aan de echtgenoot van een Belgische onderdaan slechts wordt toegestaan onder de voorwaarde dat zowel de gezinshereniger als voor de vreemdeling die hem wil vervoegen ouder zijn dan eenentwintig jaar. Hij stelt dat thans overal de huwbare leeftijd van achttien jaar geldt en lijkt te bedoelen dat de leeftijdsbepaling in de wetgeving van 1980 van eenentwintig jaar dus niet mag worden vooropgesteld.

De Raad wijst er op dat het gelijkheidsbeginsel slechts geschonden kan zijn indien in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er voor deze ongelijke behandeling een objectieve verantwoording bestaat of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Het behoort aan de verzoeker die aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 21 november 2011, nr. 216.335; RvS 30 september 2009, nr. 196.532).

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

In de mate dat de verzoeker kritiek uit op de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde zelve, komt zijn kritiek neer op wetskritiek terwijl de Raad niet bevoegd is om zich hierover te buigen.

Met betrekking tot de ‘vragen’ bij het Grondwettelijk Hof waar de verzoeker vaagweg aan refereert, kan bovendien worden meegegeven dat dit Hof zich in het arrest 121/2013 van 26 september 2013 reeds heeft uitgesproken omtrent de conformiteit van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet en dit onder meer op het vlak van de voorwaarde dat beide echtgenoten ouder moeten zijn dan eenentwintig jaar. Het Grondwettelijk Hof heeft artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat de gezinshereniging regelt voor familieleden van Belgische onderdanen, getoetst aan de voorwaarden neergelegd in artikel 10 van de vreemdelingenwet dat de gezinshereniging regelt voor familieleden van niet-EU-onderdanen en aan de voorwaarden neergelegd in artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat de gezinshereniging regelt voor familieleden van burgers van de Unie en heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een discriminatoire behandeling.

Zo hadden de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof aangevoerd dat artikel 40ter, derde lid van de vreemdelingenwet een schending inhoudt van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het EVRM en met artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, doordat het als voorwaarde stelt dat, wanneer de echtgenoot van een Belg of de partner met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat als gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd, een toelating tot verblijf wil

verkrijgen, de beide echtgenoten ouder moeten zijn dan eenentwintig jaar. Zij verweten de genoemde wettelijke bepaling dat zij niet in een uitzondering voorziet op de leeftijdsvereiste, zoals in de gevallen bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, bij gezinshereniging met onderdanen van een derde Staat.

Het Hof herinnerde eraan dat artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet voorziet in een leeftijdsvoorwaarde van eenentwintig jaar wanneer de gezinshereniger een onderdaan is van een derde Staat, doch dat die leeftijd kan worden teruggebracht tot achttien jaar wanneer het huwelijk of het gelijkgesteld partnerschap reeds bestond vóór de gezinshereniger naar België kwam. Vervolgens oordeelde Hof, *“Tussen de situatie bedoeld in de bestreden bepaling en die bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, bestaat een objectief en pertinent onderscheid, nu het in het eerste geval in de regel gaat om nieuwe gezinsvorming, terwijl in het laatste geval de hereniging van personen met een familiale band die reeds bestond vooraleer de gezinshereniger naar België kwam. De wetgever kon aannemen dat in het eerste geval de kans op schijnhuwelijken en schijnrelaties met de enkele bedoeling een verblijfsrecht te verkrijgen groter was. De leeftijdsvereiste van eenentwintig jaar voor echtgenoten en partners kan in het kader van gezinshereniging niet als onevenredig worden beschouwd.”* waarna ze het middel ongegrond verklaarde (cf. overweging B.63.1 arrestnr. 121/2013).

Verder hadden de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof aangevoerd dat terwijl in artikel 40bis van de vreemdelingenwet aan de burger van de Unie en aan zijn echtgenoot geen enkele leeftijdsvoorwaarde is opgelegd, de echtgenoot van een Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend (wat *in casu* ook het geval is), krachtens artikel 40ter van de vreemdelingenwet slechts een verblijfstitel kan verkrijgen indien hij en de Belgische gezinshereniger ten minste eenentwintig jaar oud zijn.

Het Hof oordeelde daaromtrent: *“B.56.2. Doordat die voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen. B.57. Uit het bovenstaande volgt dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet schendt doordat het een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en zijn familieleden niet op dezelfde wijze behandelt als een burger van de Unie en zijn familieleden zoals bedoeld in artikel 40bis van die wet”.*

Het is dan ook duidelijk dat het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de door de verzoeker geviseerde voorwaarde van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat deze bepaling in verband met de gezinshereniging met een Belgische onderdaan niet discriminerend is ten aanzien van de voorwaarden die gelden voor de vreemdeling die gezinshereniging vraagt met een andere EU-burger of een derdelander.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers louter feitelijk betoog *“De verzoeker is meerderjarig maar kan zich natuurlijk niet volledig integreren indien men hem belet te werken . Dat in casu geen sprake is van gedwongen huwelijk is ook al voor iedereen duidelijk, de stukken bewijzen juist het tegenovergestelde . Dit huwelijk kapot maken heeft geen enkele nuttige reden. Als argument gebruiken dat hij maar eens opnieuw moet proberen gaat toch niet op, men had dit dan ook al veel vroeger kunnen zeggen.. De genomen beslissing was en is onterecht.”* niet in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel. Het hierboven geciteerde betoog komt neer op een opportuïteitskritiek, doch hiermee kan geenszins de onwettigheid van de bestreden beslissing worden aangetoond.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Waar de verzoeker verder nog repliceert op de door de verweerder opgeworpen exceptie *obsuri libelli*, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet is onder punt 4 en waarbij deze exceptie werd verworpen.

Het enige middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE